

Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **K/1192.**

Benyújtás dátuma: **2022-09-19 10:51**

Parlex azonosító: **5CJOO2PB0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Dr. Brenner Koloman (Jobbik)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (1)-(2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli választ igénylő kérdést kívánok benyújtani

Az írásbeli választ igénylő kérdés címzettje: **Dr. Pintér Sándor, belügyminiszter**

Az írásbeli választ igénylő kérdés címe: **"Holnap ki fog tanítani?"**

Tisztelt Miniszter Úr!

A nyugdíjas tanárok egy részének visszacsábítása ugyan kozmetikázhatta a hazai oktatásból hiányzó pedagógusokra vonatkozó adatsort, de a probléma gyökerét egészen biztosan nem oldotta meg. Persze, számokat nem tudok mondani, hiszen az oktatásért felelős minisztérium nem vezet statisztikát a betöltetlen állásokról, vagy ha vezet, akkor azt gondosan titkolja, ami részben érthető – az elégtelen bizonyítványt a diákok sem teszik ki a kirakatba –, más megközelítésből ugyanakkor érthetetlen, hiszen a kialakult helyzetet letagadni nem lehet. Álláshirdetések, helyettesítések, végzős tanárszakos hallgatóknak kiküldött levelek, elmaradt órák, tanórák összevonása, megfelelő szakképesítéssel nem rendelkező helyettesítő tanárok bevonása, az elrendelt (kifizetetlen) túlórák számának növekedése, a rezsiemelkedés miatt fokozottan kiszolgáltatott nyugdíjas pedagógusok visszakönyörgése mind arról árulkodik, hogy nagy a baj.

Pedig Magyarország Alaptörvénye, annak is X. cikkének (1) bekezdése deklarálja a tanulás szabadságát a „lehető legmagasabb szintű tudás megszerzése érdekében”. Így szól a legfőbb jogforrás, de ha egyszer nincs, aki tanítson, mit lehet tenni, nemde? Sajnos a közoktatás válsága éppen a gyerekeknek okozza a legnagyobb kárt. Az okok – a pedagógusok megbecsültségének hiánya, a munkaterhek fokozatos növelése, a hivatás képviselőivel szemben folytatott súlyosan sértő kommunikáció – a kormány előtt is ismertek, a kialakult helyzetet pedig tovább súlyosbítja a pedagógusok irányába megfogalmazott fenyegetések, amelyek sajnálatos módon már egyre gyakrabban önkényes elbocsátások formájában jelentkező megtorlásban is tetten láthatóak. Őszintén szólva nem értem azt a kormányzati logikát, amely azokat a szakembereket igyekszik erővel eltántorítani a kritika megfogalmazásától, az elidegeníthetetlen emberi méltóság melletti kiállástól, a sorsközösség vállalástól, akiknek egyebek mellett ezen értékek, készségek és kompetenciák a diákokra történő átörökítése lenne a feladata.

Miniszterelnök úr a 2013-ban a sikeres érettségi vizsga elismeréseként küldött jókívánságok mellett így fogalmazott:

„Bizonyára Ön előtt is ismert, hogy a kormány 2010-ben hozzáfogott a magyar oktatás rendszerének újjászervezéséhez.” Mint írja, a cél az volt, hogy minőségi és színvonalas oktatás álljon a magyar fiatalok szolgálatában, ahol a befektetett munka, a szorgalom és a tudás megtérül.

Hogyan értékeli ezt a munkát? Kormányzati szempontból miként látja ennek a munkának az eredményét? Mit kíván tenni a kormányzat annak érdekében, hogy a magyar oktatás versenyképes, a pedagógusi hivatás pedig újra vonzó legyen, ne járjon életen át tartó nélkülözéssel, lemondással és megalázottsággal, leegyszerűsítve: legyen, aki szervezett körülmények között, magas színvonalon oktatja és neveli a jövő korosztályát, holnap és azt követően is.

Várom megtisztelő válaszát!

Üdvözlettel,

Dr. Brenner Koloman

Budapest, 2022.09.19.